

Het gebed van de klokkengieter

Hoog boven de steile berghellingen langs de rivier de Saar ligt een van de oudste hoogteburchten van Duitsland.

Met zijn rood-witte tweekleur in top domineert de ruïne van deze middeleeuwse burcht het schitterende landschap vol met druivenranken.

Aan de voet van deze meer dan duizend jaar oude burcht - tegen de resten van de eeuwenoude muren van de stad vestigde Urbanus Mabilon hier in 1770 een gietplaats voor klokken.

Afkomstig uit Saumur aan de Loire was hij - al klokken gietend - in Saarburg terecht gekomen.

Hier wordt de jonge franse klokkengieter verliefd op één van de meisjes uit de stad - de dochter van - hoe kan het ook anders - een andere klokkengieter.

Hij trouwt met haar en in ruil voor het gieten van een drietal klokken voor de stad ... mag Urbanus Mabilon zich blijvend vestigen in Saarburg.

*

Het verhaal van de klokkengieter van Saarburg werd ons de afgelopen zomer verteld toen we er tijdens onze vakantie een bezoek brachten.

Als u in de buurt bent - is het beslist de moeite waard om er eens een kijkje te nemen.

En al ligt de meer dan honderd jaar oude werkplaats er nu stil en verlaten bij ... het lijkt alsof de klokkengieten zelf even vakantie hebben genomen en volgende week weer aan de slag zullen gaan.

Je proeft er de sfeer van een eeuwenoud ambacht.

Je ruikt er de geur van het uitgedoofde vuur.

Je ziet - stap voor stap - hoe een mouleerder uit het leem van de aarde de klokkenmantel prepareerde.

En hoe - na twee tot vier maanden handwerk - de lemen vorm in de gietput werd ingegraven en het moment van het eigenlijke gietwerk was aangebroken.

Je kunt begrijpen dat het gieten van een klok telkens weer een spannend moment was.

De klant die de klok besteld heeft en een aantal belangrijke personen worden daarbij uitgenodigd.

En als dan alle voorbereidingen zijn getroffen en alle medewerkers - gezellen - in de gietput hun aangewezen plaats hebben ingenomen klinkt in de stille halfdonkere ruimte uit de mond van de meester-klokkengieter een kort gebed: *'Dat God het door mensenhanden en menselijke geest voorbereide werk ... met een gelukte gieting moge zegenen.'*

En met de woorden: *'In naam van God'* ... trekt dan de meester de tap uit de smeltoven.

De wit gloeiende stroom van vloeibaar brons zoekt zich borrelend en sissend een weg naar de klokkenvorm binnen in de aarde.

En in slechts enkele minuten is de klokkenvorm gevuld.

Een dankgebed en een ogenblik van stilzwijgen besluiten het gietproces.

De komende dagen kan de klok afkoelen.

Een volgend spannend moment breekt aan wanneer de klok getest moet worden op haar klank.

Bij een zuivere toon wordt de prestatie van de meester en zijn gezellen geprezen. Uiteindelijk wordt de klok verpakt in een grote houten kist en kan hij verzonden worden naar zijn opdrachtgever.

Zo werden hier aan de oever van de Saar meer dan tweehonderd jaar door de nazaten van Urbanus Mabilon ... luidklokken en geluien gegoten. Niet alleen in Duitsland, Vlaanderen en in ons eigen Nederland ... in vele delen van de wereld laten zij hun roepstem nog steeds horen.

*

Helaas is de klokkengieterij van Saarburg niet meer in bedrijf.

De laatste klok werd er twee jaar geleden gegoten bestemd voor een kerk in Peru.

De vuren zijn gedoofd.

De laatste klokkengieter is met pensioen.

Er is geen opvolger: geen zoon en ook geen dochter die de kunst van het klokkengieten aan een volgende generatie kan overgeven.

En ook het gebed van de klokkengieter is verstomd:

'Dat God het door mensenhanden en menselijke geest voorbereide werk met een gelukte giëting moge zegenen.'

Weet je ... toch is dat gebed van de klokkengieter van Saarburg bij mij blijven 'nagalmen'.

Het is een gebed van afhankelijkheid en van overgave.

Twee tot vier maanden met je blote handen werken aan het vormen van een luidklok. Hoeveel kennis en hoeveel ervaring je daarbij als klokkengieter ook mag hebben, er blijft dat ene moment.

Het moment waarin je volkomen afhankelijk bent van God.

Het moment waarin je al je werk van maanden ... toevertrouwt aan een ander, aan die Ander.

Het gebed van de klokkengieter van Saarburg wil ook ons leren om alles van ons leven aan God toe te vertrouwen.

Alles wat je met je handen hebt voorbereid.

Alles wat je met je menselijke geest hebt doordacht.

Voortaan wordt ik ... telkens wanneer ik klokken hoor luiden ... herinnerd aan dat gebed van de klokkengieter van Saarburg: *'God, zegen mijn werk. Zegen het werk van mijn handen en van mijn geest.'*

Paulus, de apostel schreef daarover eens: *"Al wat gij doet met woord of werk, doet het alles in de naam van de Here Jezus, God, de Vader, dankende door Hem."* (Colossenzen 3 vers 17)

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Haarlem 2004